

Blond'atá stíhačka

SIMONA MONYOVÁ

Blond'atá stíhačka

Vyšlo také v tištěné verzi

Simona Monyová

Blond'atá stíhačka – e-kniha

Copyright © Vydavatelství BELAMI, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Simona Monyová

Blondátá stíhačka

ISBN tištěné verze 978-80-87166-06-2

ISBN e-knihy 978-80-87166-38-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-87166-39-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-87166-40-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1.

Jdou dvě blondýnky tunelem, jedna uvidí zrcátko, zvedne ho, a říká: „Hele tu tvář znám, ale nemůžu si vzpomenout odkud...“

Druhá blondýnka jí zrcátko vezme a povídá: „Ukaž... Vždyť to jsem přece já!“

Už když jsem byla malá, příbuzní, známí i naprosto cizí lidé překvapeně upozorňovali na skutečnost, že jsem *celá máma*. Možná to ale bylo jen proto, že zahlédnout se mnou tátou bylo pravděpodobné, jako spatřit ve volné přírodě bílého nosorožce.

Táta žil volně až příliš, a rezervaci s názvem *rodina* se úzkostlivě vyhýbal.

„Já se ochočit nenechám,“ hlásal hrdě, kdykoliv ho máma požádala, aby vysál koberec v obývacímu anebo došel v sobotu do samoobsluhy, kde býval trvalý nedostatek nákupních košíků i zboží.

„Na všechno jsem sama!“ křičívala s ohyzdně vystouplými žilami na krku, načež otec zavrčel, že doposud byl s ní, ale právě odchází do kanceláře, neboť víkendové rodinné idyly je již značně přesycen.

Snad proto jsem večery trávil ve flanelovém pyžamku s růžovými ovečkami stočená na parapetu okna a toužebně zírала do tmy, jestli neuvidím chvátat svého bílého nosorožce z práce domů.

„Ta jeho práce!“ pohrdavě odfrkovala babička z máminy strany, a tvářila se naprosto totožně se všemi těmi svaštělými lidmi, co mají za to, že o životě už vědí opravdu, ale opravdu všecičko.

Tehdy jsem vrásky a shrbená záda samozřejmě taky brala jako důkaz absolutní kompetentnosti a vrcholné autority. Až mnohem později jsem přišla na to, že stárí není jen scvrkávání se pokožky a zmenšování postavy, ale že podobné zmenšování se týká i mozkové kapacity.

Růst do země, jak svoje zmenšování babička nazývala, byla ochotná akceptovat. To, že by se mohla v čemkoliv mylit, popírala zcela rezolutně. Protichůdné názory druhých od sebe odháněla jako otravné mouchy. Mávla rukou a trvala na svém.

V tátově případě však bylo babiččino podezření oprávněné, jak se později ukázalo. Když mi bylo šest let, máma se ho ještě zastávala. Dokonce ještě když mi bylo osm, pouštěla se s babičkou do divokých pavlačových hádek, aby otce ochránila před očerňováním, ačkoliv v jejích očích už byl tehdy černý jako mouřenín.

„Tak si běž za tou svojí Vlastičkou!“ vřískala na něho čím dál častěji, až otec nakonec uposlechl a šel.

V noci, když jsme s mámou obě spaly. Myslím, že měl strach, abych se mu nepověsila na nohu jako vězeňská koule a neznemožnila mu tak jeho domnělé vězení opustit.

„Jako zloděj! Odešel od nás tajně a podle jako zloděj!“ kvílela máma na druhý den u babičky.

„**Jako** zloděj?“ opáčila babička znechuceně a důrazně poukázala na nepřehlédnutelný fakt, že s tátou zmizelo i auto, které našim koupili oni – babička s dědou.

Vzpomínám, že ještě aspoň půl roku po tátově odchodu jsem vysedávala na svém místěčku u okna a koukala do noci tak dlouho, až jsem kolikrát na parapetu usnula.

V té době jsem měla pořád rýmu. Kapalo mi z nosu a oči jsem mívala zarudlé. Mamka si myslela, že ho tajně oplakávám, považovala to za zradu, což mi dávala dost značně pocítit. Otec zase automaticky hodil do jednoho pytle obě *svoje blondatý kočky*, jak nás nazýval, když měl popito, a neměl v úmyslu z toho pytle vytahovat ani jednu z nás.

A tak jsme s mámou byly v pytli.

Málo peněz, málo lásky.

Přesto jsem tátův odchod neoplakávala, v té době mi přišlo, že ačkoliv každý jinde, spojili se rodiče proti mně. Přesněji řečeno, oba se ode mě ve vzácné shodě odvrátili, snad abych jim svojí existencí nepřipomínala provinění a omyly, jež se jim na životním účtu kupily rychleji, než čárky na pivním účtu notorického alkoholika.

Svého večerního *vyhlížečího* rituálu jsem se nedokázala hned tak zbavit, takže jsem dál vysedávala za oknem, čekala na svého bílého nosorožce podobně, jako o pár let starší dívky vyhlízejí bílého koně s princem v sedle.

Stmívat se v té době začínalo chvíli po tom, co jsem přišla ze školy, a okenní tabule mě zábla. Pořádila jsem si chronickou rýmu, ale ta mi samotu nezahnala, i když jsem díky ní získala nebývalou pozornost ve třídě. Než jsem měla ty příšerné červené fleky v obličeji a do ruda odřený nos, bývala jsem ve škole většinou neviditelná. Výjimku tvoří pouze den, kdy mi babička pořídila rozkošný obleček v jakémsi výprodeji. Dodnes ji podezřívám, že šlo o výprodej maškarních kostýmů. V kostkovaných kalhotách se zipem na boku, jak se nosilo v době, kdy byly kalhoty konečně zpřístupněny ženám, v bílé halence s krejzlíkem a těsné vestičce jsem toho dne zaujala snad každého.

Rýma mi však přinesla trvalou popularitu. Slogan *Danuše, podobá se ropuše!* se spolužákům vryl do paměti hlouběji než

tehdy velice populární komunistické heslo *Se Sovětským svazem na věčné časy*.

Mně na věčné časy měla zůstat přezdívka *ropucha*, ale dopadlo to s ní jako s tím Sovětským svazem.

Poté, co mě hodně potrápila, zkomplikovala život a držela raději doma, abych se vyhnula výsměchu, konečně upadla v zapomnění.

2.

Jsou dvě blondýnky, každá na jiném břehu, a obě přemýšlí, jak se dostat na druhou stranu. Mladší už to psychicky nevydrží, a zavolá na druhou: „Prosím tě, nevíš, jak se dostanu na druhou stranu?“
„Na druhou stranu? Vždyť už tam seš!“

První nepostradatelnou životní zkušenost v oblasti lásky mi důsledně vštíplla máma: „Kvalitních mužů je nedostatek, pamatuj si to,“ opakovala mi protivně často, až se věta stala tak opotřebovanou, že ztrácela na důrazu svého poslání.

Oldu přivedla domů, když mi bylo deset, a připadal mi z té pitoreskní sbírky jejích nápadníků jako skvělá volba.

Dětské oči jsou krátkozraké. Olda se jevil na povrchu docela dobře, svůj vnitřek pečlivě maskoval. Ze všeho nejlíp na něm ale vypadala ta upnutá kožená bunda do pasu. Připomínal mi komisaře Moulina z francouzského seriálu, na kterém jsem jako většina holek mé generace ujížděla.

Olda měl s Moulinem společnou tak akorát tu bundu, co si dovezl ze západu.

Jezdil s tirákem, takže vlichotit se do mojí přízně bylo snadné. Jedny *pravé* džíný, dvě bavlněná trička a větrovka adidas, kterou jsem tahala celoročně, až do jejího naprostého rozpadu.

To už mi z ní lezla kostnatá zápěstí, jak jsem vyrostla. Máma mi uštěďřovala herdy do zad se slovy: „Nehrb se.“

Netušila, že já se jen choulím a smršťuji, aby mi ta bundička nebyla tak groteskně malá.

Olda mi sice na máminu žádost dovezl novou, ale ta už nebyla tak hezká. Jako by věděl, že už si s výběrem nemusí dávat tolik záležet. Možná se dokonce snažil na mně i ušetřit. Svoje místečko v mámině srdci už měl dobře obšlápnuté, nebylo nutno utrácet za jejího fracka těžko naškudlené diety.

Fracek se stal mým druhým jménem. Těžko říci, které jsem měla raději. *Ropucha* anebo *fracek*?

Nespláchla jsem dobře pastu na zuby z umývadla? Byla jsem fracek. Zapomněla jsem menstruační vložku pečlivě zabalenou do čtvrtiny strany obřího Rudého práva na pračce, když jsem si šla umýt po návštěvě toalety ruce? Fracek. Nechutnala mi játra, dršťková polévka anebo tlusté maso? Byla jsem rozmazlený fracek!

Někdy v té době si můj pravý otec vzal tu *prdelatou* kozu. A k ní návdavkem dostal další dvě podobně *prdelatá* kůzlata, na která jsem žárlila tak, že bych jim snad dokázala i fyzicky ublížit. Tenkrát mi to všechno přišlo tak hrozně nespravedlivé! Můj otec bydlel s dvěma cizími upištěnými holkami místo se mnou!

Chtěla jsem ho mít pro sebe. Tady zřejmě vzklíčila ta touha někoho vlastnit, mít člověka, o kterého není potřeba se s nikým jiným dělit.

Ve dvanácti letech měla ta osoba ještě podobu nejlepší kamarádky, v patnácti se začínala transformovat do kluka.

Prvního a posledního kluka mého života. Lásku na celý život.

Když srovnám dnešní generaci patnáctek s jejich dívčími časopisy, nad jejichž stránkami se při letném prolistování v čekárně na gynekologii červenám ještě dnes, uznávám, že jsem byla na svůj věk poněkud mentálně zaostalá.

3.

Sedí blondýnka na posteli, drží vibrátor a říká: „Netřes se, já to dělám taky poprvé!“

Moje první láska měla zpoždění. Už v patnácti jsem vypadala na dvacet, takže mladí kluci o mě nejevili zájem, a těch starších jsem se bála já. Možná částečně i proto, že kdykoliv máma odešla z domova, Oldas mě s velkým potěšením podroboval pedagogickému výslechu, přičemž jsem musela mít spuštěné ke kotníkům nejen tepláky, ale i spodní kalhotky.

Nikdy na mě ruku nevztáhl, jenže záblesky v očích, kterým jsem nerozuměla, ale velice záhy je dokázala intuitivně vyhodnotit jako nepatřičné či dokonce nemravné, mě bičovaly po vyhublých stehnech.

„Nestahuj si ten svetr, a laskavě mi řekni, kam zmizela ta padesátikoruna, co ležela na lednici!“ hřměl Oldas, a blesky v jeho očích získávaly na strašidelnosti úměrně s mým vzrůstajícím děsem.

Abych se mohla obléci, přiznala bych i hrdelní vraždu, kterou jsem nespáchala.

A tak jsem se už ve dvanácti letech stala *zlodějkou*.

Olda o mém údajném incidentu hned zatelefonoval mámu, která mi vlepila ostrý políček, a pak se sama rozplakala.

Od toho dne plakávala čím dál častěji.

Plakala, kdykoliv Oldas zatoužil vidět, jak mi v ohanbí pučí světlé chloupky, kdykoliv zatoužil mě ponížit tím, že mě nechá s holou zadnicí dělat dřepy anebo dokonce sklapovačky, a svoji vinu následně potřeboval přikrýt smyšlenou vinou mojí, jako tlející mrtvolu plachtou.

Ponížení mi přešlo do krve, stalo se mou součástí, ponížení byla zkázonosná infekce, která způsobovala moje tápání. Tápala

jsem životem jako slepec, jež nevidomýma očima nikdy neměl možnost zahlédnout svůj vzor.

Tápala jsem a svoje chování obratně přizpůsobovala chování kteréhokoliv protějšku. Jako když na sebe děláte opičky v zrcadle.

Mělo to úspěch.

Lidé mají totiž opičky v oblibě.

Ale já, obdobně jako většina primátů chovaných jednotlivě, trpěla. Toužila jsem po svém opičákovi, po svém věrném druhovi.

O tom, že například u šimpanzů hlavní roli hraje pohlavní styk, že se používá k řešení sporů, k usmířování, i při výměně zboží za potravu, o tom se v socialistických učebnicích zoologie nepsalo. Jen o tom, že šimpanz je nejbližším příbuzným lidského rodu.

Mým životem prošla postupně tlupa opičích samců, žádný z nich nebyl věrným druhem, ale všichni kývali na systém směnného obchodu.

V deváté třídě na základce jsem napsala psaníčko prvnímu opičákovi. Kdybych si ho lépe prohlédla, možná že bych raději podstrčila dopisek drátěnými oky v zoologické zahradě a dostala za něj aspoň banán.

Tehdy jsem dostala jen další rundu výsměchu. Opičák ze základky nebyl jen ošklivý *ušatec*, ale byl ještě ke všemu totální blb. Psaníčko nechal kolovat mezi kamarády, a ti mě pak naháněli o přestávce po chodbě, natahovali obvod mojích podprsenky jako gumu od praku a s potěšením stříleli ocelovými háčky zapínání do zad.

Byla to zvláštní tabuizovaná doba, která prodlužovala etapu dětství. Pochybuji, že dnešní kluci by považovali kdovíjak za vzrušující střílet spolužačky gumou od podprsenky, když mohou vyseďávat u pornografických stránek na internetu, a jestli si tajně

podstrkují nějaké papírky na školních chodbách, počítám, že v nich bude zabalená marihuana, nikoliv milostný vzkaz patnáctileté stydlivé holky.

Můj první opičák mi dal skvělou lekci. Když někomu nabízíte cokoli, aniž by o to žádal, je to značně podezřelé. Obzvláště jste-li dívka či žena a nabízíte sebe. Jsou jen dvě možnosti, jak obstát ve dvoupohlavním světě. Buď ze sebe udělat atraktivní kořist anebo se naučit lovu. Druhá možnost mi přišla snadněji dosažitelná. Být kořistí a čekat na svého lovce se jevilo značně riskantní. Mohl přece jít po úplně jiné stopě.

Svoji teorii lovu a úlovku jsem uvedla v praxi o letních prázdninách před nástupem do prvního ročníku jazykového gymnázia.

Suverénně jsem vylezla na palandu kluka, co dělal už vysokou školu, a na meruňkové brigádě jezdil s traktorem.

„Víš, já mám holku,“ řekl mi, a já odvětila, že to nevádí.

To nevádí, doplnila jsem si v duchu, *mám ještě skoro dva týdny na to, abych ji převálcovala.*

Tiskla jsem se k němu, a on se stále hlouběji zavrtával do svého spacáku, kterému se tenkrát přezdívalo mumie.

Lov mě začal bavit natolik, až jsem pozapomněla, že si právě hraju se svojí první kořistí v životě, že bych měla pociťovat trému či nervozitu. Adrenalin se mi vyplavoval do krve, přirozené instinkty lovkyně se ve mně probudily bezprostředně potom, co dočasný traktorista začal neohrabaně předvádět mrtvého brouka.

Teplo, které sálalo ze spacáku, ho prozradilo. Strčila jsem nos do škvíry u zipu a nasála vůni. Připomnělo mi to ojedinělou vycházku s tátou. Bylo po vydatném dešti, vršky smrků a borovic se ztrácely v šedomodrém oparu, jak se odpařovala vlhkost po dlouhém období sucha. Táta mě vzal za ruku, byla jsem malá, ještě jsem ani nechodila do školy, a dychtivě si

pohrával s kapesním nožíkem. I on byl vzrušen z lovu. Celý les voněl, a my se šťastně zmocnili několika kozáků, hříbů, lišek a kopce holubinek. Táta mi bryskně odebral zásluhu ze slastně prožívaného vítězství: „Jistěže jsi nasbírala víc, máš oči mnohem blíž zemi, líp se ti hledá.“

Otec by srážení sebevědomí mohl vyučovat na vysoké škole.

Kdykoliv se mi něco povedlo, bylo to buď bezvýznamné, pro život zbytečné anebo výsledek souhry náhod. Moje zásluhy neexistovaly, což ve mně vyburcovalo nezdravou soutěživost. Toužila jsem vyhrávat. Druhé místo v čemkoliv jsem nesla těžce jako ztrátu milovaného příbuzného.

Na rozvrzané palandě jsem opojeně čichala tu známou vůni podhoubí, co proudila z traktoristova spacáku, a měla za to, že mých vítězství je možno docílit pouze nečestně. Oproti Irenci, která byla od Jednotného zemědělského družstva v Žádovicích vzdálena šedesát kilometrů, jsem měla zase oči podstatněji blíže úlovku.

„Máš hrozně krásnej ohryzek,“ šeptla jsem a zlehounka přejela špičkou jazyka po krku své kořisti.

Byla to pekelně vzácná opička! Tipovala bych tak na langura. Je jich prý sotva na dvě stovky na celém světě, a jsou zapsány v červené knize ohrožených druhů. Do téhle knihy už dávno patří i věrný muž.

Můj langur se statečně držel po tři dny, a stále rafinovanějším útokům podlehl až poté, co jsem za ním vlezla do veřejné umývárny a začala se jakoby nic sprchovat pod vedlejší zrezivělou sprchovou růžicí. Přejížděla jsem si mramorově modrým mýdlem ještě zcela nedorostlá prsa, zakláněla pod provázky vlažné vody hlavu, a vábení si užívala. Tak často jsem byla nucena obnažovat svoje tělo, když jsem nechtěla, že vysvléci se pro svého opičáka bylo snadné jako vzít ho za ruku na procházku.

Vzal mě za ruku a odvedl do své maringotky.

„Ty už nejsi panenka? To jsi mě překvapila,“ pravil po chvíli.

Byla jsem překvapenější než on, ale nedala to na sobě znát. Pochopila jsem, že pokud opičí sameček nepozná, když panna jsem, sotva bude jiný opičák schopen poznat, že už nejsem. Tenhle poznatek jsem si vtiskla do paměti jako vylišovanou sedmikrásku do herbáře a v budoucnu ho využila jako další z mnoha nástrojů lovu.

Směnný obchod jsme provozovali každou noc.

Rozdávala jsem svůj panensky čistý sex a čekala za něj lásku. Jen jsem to svému langurovi opomněla říct.

„Nikdy na tebe nezapomenu,“ řekl, a pohladil mě dvěma prsty přes lícní kost. Bylo to jako by mě na tváři zašimral pramínek vlastních vlasů.

Langur mi nepatřil. Spěchal k obrýlené dívce v pytlovitých šatech, vedle které by i moje máma vypadala úžasně sexy.

Spěchal k ošklivé Irenci. Jejich důvěrné objetí, to jak jí vzal tašku a přihodil si ji ke svému batohu přes rameno, jak automaticky a samozřejmě ovinul ruku kolem jejího pasu, právě ta samozřejmost a prorostlost jednoho druhým, to očividné hlásání světu: *My dva tvoříme pár*, tak to mi vehnalo slzy do očí.

4.

Tmavovláška povídá blondýnce: „Představ si, že jsem své patnáctileté dceři našla v kabelce šminky! Vůbec jsem nevěděla, že se maluje!“

Blondýnka jí na to odpoví: „To já jsem našla své dceři v kabelce balíček prezervativů. A představ si, že jsem vůbec nevěděla, že má penis!“

„Kdes byla?“ zařval Olda.

Mohlo být tak půl deváté maximálně, devět hodin večer, desetileté děti se v tuto dobu ještě proháněly před naším panelákem na kole.

Mrkla jsem pod věšák. Mamčiny domácí pantofle byly pod ním, což znamenalo, že máma doma není. Oldas měl volné pole působnosti.

Teplo protivné jako pálení žáhy se mi rozteklo v hrudi.

Podobné teplo jsem mívala jako úplně malá v kalhotkách, když jsem se strachy počůrala. Původem tepla v hrudníku byl rovněž strach, ale tehdy poprvé s dosud nepoznanou příchutí vzdoru.

„Už nejsem panna, najdi si na šmírování nějakou mladší!“ vypálila jsem nečekanou ránu, abych předešla útoku. Olda se vymrštil a dal mi taky ránu. Pěstí.

Z rozseknutého obočí mi po spánku stékal pramínek krve. Byl to bolestně sváteční pocit. Něco jako první menstruace.

Jeden z mých nejpodstatnějších kroků na cestě k dospělosti.

Věděla jsem, že úder byl faktickou tečkou za Oldasovým *chlíváctvím*, věděla jsem, že to bylo poslední máchnutí tlapy starého vypelichaného bezzubého tygra.

Mstu si ovšem neodpustil, takže se zpráva o mém nečekaně, a poněkud předčasně nabytém ženství, stala bumerangem.

Přes Oldu k mámě, od ní k tátovi a od otce zase zpět ke mně. Cestou z bumerangu zcela vyprchala sveřepá odvaha, s jakou jsem ho do éteru vypouštěla.

„Ty ses snad úplně zbláznila!“ křičel táta. „S takovou z tebe bude kurva!“

Táta měl odjakživa jakousi černobílou představu o světě, které se umanutě držel a odmítal se jí vzdát, ať se kolem něho dělo cokoliv.

Když mi začala růst prsa, vykládal mi hrůzostrašným hlasem historky o zlobivých holčičkách, co si osahávají pipinku. Informaci o těch nejzlobivějších, které si strkají prsty i dovnitř, mi sděloval výstražně tlumeným hlasem, jenž doplňoval výrazem odpovídajícím potlačovanému nutkání na zvracení.

Hodné holky, podle tatínka, po sexu zásadně netouží, natož aby ho provozovaly!

Byla jsem ve věku, kdy jsem večerní masturbaci brala jakou běžnou součástí osobní hygieny, a touhou po svém langurovi jsem slastně vlhnula při sebemenší vzpomínce.

Já chtěla sex, a tak jsem se rozhodla, že než být hodnou bez něj, to se raději stanu mrchou a něco si užiju.

5.

Víte, jak si blondýnka obstará marmeládu? Oloupe si koblih.

V tom, že chci sex, jsem měla jasno. Bohužel mě nenapadlo chtít ho s nějakým dostupným opičákem, kterých bylo ve vyšších ročnících na gymnáziu spousty.

Z ropuchy jsem vyrostla jako z té červenočerné bundičky adidas, o opičáky nebyla nouze.

Jenže já nechtěla lovit ty, kteří mi na mušku lezli sami. Já chtěla nedostupného langura.

V kalendáři jsem odškrtovala den po dni až k datu jeho svátku, kdy jsem mu zaslala blahopřání.

O víkendech jsem s knížkou, dvěma rohlíky s máslem a litrem slabého čaje v plastové láhvi od octa nasedala na vlak a jezdila tak daleko, kam mi stačily peníze na zpáteční jízdenku.

Z různě vzdálených míst jsem langurovi zasílala pohlednice s pozdravy ze smyšlených lákavých akcí, aby viděl jak bouřlivý a naplněný život žiju. Měla jsem za to, že pokud bude přesvědčen o mé společenské vytíženosti, napadne jeho rozum žárlivost jako dřevomorka trámy ve starých staveních.

Život je škola, ve které jsme více či méně schopnými žáky až do doby, kdy je nám jako osvědčení o studiu vystaven úmrtní list.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Blondatá stíhačka.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.